

GREGORY HOUSE

JOSEP MARIA SOLÀ

Subs. Nom del metge (Medical Doctor) encarregat de la Unitat de Diagnòstics de l'Hospital Princeton-Plainsboro (Nova Jersey). Treballa amb un equip d'especialistes amb qui recull les diverses opcions (diagnòstic diferencial) que poden ajudar a determinar la causa de la sempre estranya anomalia que pateix el pacient. El seu lema és: «Tothom menteix».

Psic. És un quinquagenari solter, esquerp, arrogant, infeliç, genial, escèptic, misantrop, excèntric, cínic i autodestructiu. És coix de la cama dreta (va patir una mort del múscul) i per això porta un bastó a la mateixa mà: la coixesa li provoca un dolor crònic insuportable que alleuja amb analgèsics; és addicte a la Vicodina. El fet de ser esguerrat humanitza House (també fa que arrossegui una mala bava colossal), i provoca que Cameron (l'ajudant), per compassió, se n'engamori.

TV. Interpretada magistralment pel britànic Hugh Laurie (cobrava 526.000 euros per capítol) i creada per David Shore (i

el seu equip de guionistes) des del novembre del 2004 per a la FOX, ha tingut 8 temporades (fins al maig del 2012) amb un total de 177 episodis. Ja forma part del Llibre Guinness de rècords com a la sèrie més popular del món (81,8 milions d'espectadors en 66 països). Amb un dels antiherois més antipàtics i inhòspits de la història, aquesta popularitat continua sent un dels enigmes més grans del s. XXI.

Mit. House és un *alter ego* de Sherlock Holmes —potser per això és tan fascinant. Tots dos viuen al núm. 221B, i tots dos són observadors experts: House és capaç d'identificar una afecció tan sols analitzant els símptomes del pacient; Holmes dedueix quin crim ha comès després d'escodrinjar la persona minuciosament. Ambdós són positivistes i tal volta aquesta sigui la seva tragèdia: creure només en la raó abductiva, en la lògica de la suposició. Es tracta del «raonament cap enrere»: a) adonar-se que l'anomalia és una qüestió habitual; b) anar dels efectes a les causes (tot ordenant les proves) i c) formular una conclusió: una hipòtesi probable que podria revelar el cas o, si esdevé errònia, ajudar a formular nous símptomes.

Lit. Quan no hi ha cap trencaclosques per resoldre (l'anomenat complex de Rubik, tal com el defineix Wilson), i el món els sembla (al detectiu i al metge) tan «avorrit, llòbrec i depriment» que es veuen obligats a recórrer, per combatre el dimoni del tedi, a una solució de cocaïna al set per cent —o a un

parell de vicodines—, nosaltres, espectadors *orfes de House*, tenim dues alternatives: esperar, amb els nervis destrossats, la tercera temporada de Sherlock, la més genial adaptació que s'ha fet fins ara (i en portem més de 211) de l'investigador creat per Conan Doyle: a càrrec del creador Steven Moffat (per a la BBC), interpretada per Benedict Cumberbatch i Martin Freeman (com a Watson); o si no, tornar a revisar (o a rellegir) les frases memorables de House, que ja són un gènere en si mateixes. Aquesta la diu el mateix protagonista: «Una malaltia que ataca el cervell, el cor i els testicles, ¿no deu ser un poema de Byron?».

Filos. En un món barroc, epidèrmic i irracional com el que vivim, potser sí que és elemental que molta gent se senti enlluernada per un metge mal educat i saberut que pensa que la raó sempre serà més poderosa que la natura: House és l'imperi de la racionalitat per damunt dels atzarosos turments que planteja el cos. A més, no hi ha cap instància superior que atorgui sentit a l'existència; en una barreja subtil de Hobbes i Hume, House compara la fe amb la hipochondria: ambdues consisteixen a donar per segura l'existència de coses que no són reals. I hi afegeix una mica de Rousseau: tan sols els adolescents —i encara— es lliuren del sarcasme de House perquè són purs (després la societat els arruïna), perquè representen un nivell de socialització en què la hipocresia potser no hi ha desplegat totes les seves arrels.

Hist. Frustrada la possibilitat de l'amor (llegiu-hi Stacy i Cuddy: House és incapaç d'estimar plenament perquè té por de ser ferit, l'horroritza el fet de ser tan vulnerable i humà —*ergo*, de tenir intimitat— com perquè algú l'estimi i s'hi lliuri sense reserves), queda dempeus l'únic que ens pot redimir: l'amistat, o sigui Wilson. L'amistat és allò que resta quan tot s'ha esfondrat: és el sacrifici que estem disposats a fer per al *nostre amic* —fer veure que no som res, que som morts—, transformant així, la sèrie, en un viatge meravellós i quixotesca cap al sentit últim de l'amistat.